

EEN BEEST

Toen ik de schuurdeur opendeed zag ik iets wat m'n leven zou veranderen. Ik zag namelijk een groot, zwart beest met wel zeven armen. Ik had nauwelijks tijd om ze te tellen, maar het waren er ongeveer zeven. Het zwarte beest gromde en liet z'n tanden zien.

Ik deed de schuurdeur weer dicht en haastte me naar het woonhuis om te vertellen wat ik gezien had. Ze hoorden mij aan en schudden hun hoofd. 'We bewaren daar schoppen en schoffels,' zeiden ze. Het was even stil.

'Laten we naar de schuur gaan,' stelde een van hen voor. Ja. Ik liep met ze mee. Ze openden de schuurdeur en keken naar binnen. Geen zwart beest te bekennen. Het rook er naar schimmel, en inderdaad, er stonden schoppen en schoffels. Ik knikte en we gingen zwijgend naar het woonhuis.

Ik had een beest gezien.

HET ANTWOORD

Even m'n haar kammen. Zo. Zei je wat? Sprak je tegen me? Zei ik iets terug? O, dat moet ik nog doen. Maar wat moet ik dan antwoorden, dat weet ik nooit. Is een antwoord mijnerzijds eigenlijk wel nodig. Dat is nodig, zeg je. Goed, dan geef ik een antwoord, omdat jij erop staat. Kun je een momentje wachten, want het antwoord dient zich niet aan, het antwoord blijft uit.

Wat zei je ook weer. Hoe kan ik nou reageren op iets wat ik niet weet. O, jij bent ook vergeten wat je gezegd hebt. Ik geloof niet dat we ooit tot een oplossing komen. Laten we er maar het zwijgen toe doen.

DOM

Ik ben jarenlang zeepzieder geweest, maar dat wil niet zeggen dat ik verstandig ben, ik bedoel, dat ik overal verstand van heb. Integendeel, ik ben dom, verschrikkelijk dom. En tamelijk onbenullig. Niet geworden, nee, altijd geweest.

Je begrijpt dat ik net doe alsof ik niet dom ben, en sommigen houden mij derhalve voor bedachtzaam, maar ik weet wel beter: ik ben hartstikke dom.

In mijn vak was ik heel bekwaam, dat wel, ik heb uitstekende getuigschriften ter inzage, maar dat heeft niet zoveel te betekenen. Een kwestie van volharding, meer niet, helaas ben ik verstoken van enig inzicht.

Nee, ik ben dom en dat moet ik aanvaarden. Verder gedraag ik me zo nu en dan naar behoren en ben zeker niet uithuizig. Ja, dat is het zo'n beetje, ik hoop dat het genoeg is. Misschien vind je me een vreemde snoeshaan, en dat ben ik beslist niet.

Nou moet ik es ophouden met voortdurend over mezelf te praten, ik vind dat zeer ongepast. Geen woord meer. Bovendien ben ik trots op m'n domheid en daar zou ik maar niet prat op gaan als ik jou was, laat je dat gezegd zijn.

FIETS

Hij kwam elke dag langs, kaarsrecht zat hij op z'n fiets, z'n grijze kuif wapperend in de wind. Hij droeg een wit werkpak, want hij was huisschilder.

Aan het einde van de week als hij niet hoefde te werken, dan was hij kunstschilder. Hij begaf zich naar de bossen om de bomen te schilderen, hij had z'n schildersbenodigdheden achter op z'n fiets.

De bomen stonden op hem te wachten, ze namen er genoegen mee dat hij hen alleen zaterdags en zondags schilderde.

Daar had je 'm. Hij zette z'n ezel neer en begon. Urenlang zat hij te schilderen. Daarna pakte hij z'n spullen bijeen en plaatste ze op z'n fiets. Hij reed naar huis. De bomen bleven vergenoegd achter.

Ze staan er nog steeds, de bomen. Als je ze wilt zien kun je ze bezichtigen en eromheen lopen, ze zelfs aanraken. Heb je trouwens gemerkt dat de bomen nooit hun veters vastmaken?

HONGER

Wat eten we vandaag. Dat zal je wel zien. Ik zat te wachten tot er eten op tafel kwam, even hoopte ik op een verrassing, maar nee, het werd weer een teleurstelling: wat ik kreeg vond ik niet lekker, bovendien was het heel, heel weinig.

M'n vader was een struikrover, dus overviel hij de reizigers die door de bossen trokken, riep met vaste stem je geld of je leven en al doende wist hij veel geld te vergaren, want de reizigers wilden graag in leven blijven.

Helaas, de tijden zijn drastisch veranderd. Meer en meer kiezen de reizigers voor hun geld en dan blijft er niet anders over dan de persoon in kwestie van het leven te beroven. En het geld dan, zul je zeggen. Dan ken je de eer van de struikrovers niet. Als iemand zegt neem m'n leven en laat het geld ongemoeid, dan nemen ze het leven en laten het geld ongemoeid. Stel je voor dat ze ook nog het geld meenamen, nee, dat zou verwarring zaaien, dat zou een liederlijke chaos worden.

Intussen is er steeds minder te eten, ik heb honger.

HOOFD

Hé, sta es stil. Wie ben jij. Niet dat ik wil weten wie jij bent, maar ik wil toch weten wie jij bent. O, ben jij die. Nu weet ik wie je bent, mijn nieuwsgierigheid is bevredigd, en tegelijkertijd stel ik geen enkel belang in wie jij bent. Loop maar door.

Waar wil je eigenlijk heen. O, ga je daarheen. Nou, dat weet ik dan ook. Het gaat me niets aan waar je heen gaat, niets. Als ik jou was zou ik niet eens tegen zo'n ziekelijke bemoeial zeggen wie ik ben en waar ik heen ga.

Ik ben verbluft. Hoe haal ik het in m'n hoofd om iemand te vragen wie hij is of waar ie heen gaat, terwijl het me volkomen koud laat met wie ik te maken heb. Is hier sprake van een hersenspinsel, van een zekere gespletenheid, en dientengevolge van een spraakverwarring? Ja. Inderdaad.

DREIGEND

Z'n zwempak zat vol gaten. Maar dat wou ik niet zeggen, ik wou iets anders zeggen, ik weet niet meer wat. O ja, dat ze dreigend in de rij liepen, dat de zon scheen, dat er een beetje wind waaide, dat ze zongen, en dat ze de richting van de hei namen om daar hun tegenstanders te bestrijden. En dat ze spoorloos verdwenen. Ik keek om en weg waren ze. Naar verluidt was hun komen en gaan een korte onderbreking van het gewone leven. Ik denk er anders over, maar dat doet niet ter zake, dat zet geen zoden aan de dijk.

SLAAP

Het kerkhof is dichtbij, ik kijk erop uit. Dat is voor mij nogal geriefelijk, want ik ben er elke nacht na twaalven te vinden. Het spookt er namelijk, tenminste, dat zegt de volksmond.

Het spookt er inderdaad, gelukkig wel, ik voer aangename gesprekken met wat men noemt de geesten van de overledenen. O, de gesprekken gaan over koetjes en kalfjes, over alledaagse dingen, maar de doden spreiden een levenswijsheid tentoon die bij de levenden zelden voorkomt.

‘Wanneer slaap je dan,’ zul je vragen. Daar heb ik een antwoord op: Nooit. Nooit. Slapen doe ik nooit, dat vind ik je reinste tijdverlies. ‘Heb je dan geen slaap nodig.’ Nee, kennelijk niet. ‘Eigenaardig.’ Misschien wel.

Goed, de doden dus. Natuurlijk zijn er een paar zeurpieten bij, maar met de meerderheid is het heel gezellig, de lachsalvo's zijn niet van de lucht. Nee, ik heb het er zeer naar m'n zin en tegen zessen donderen ze weer op, ze begeven zich in hun graf en ik ga naar m'n werk.

En als het met mij zover is, je begrijpt wat ik bedoel, dan hoef ik niet lang te lopen, dan schaar ik me gewoon bij de anderen, ze zijn binnen handbereik. Maar voorlopig vertoon ik geen tekenen van zwakte. Je moet nog even wachten. Wil je dat?

ONDERAARDS

Ik daalde net zolang af tot ik de onderaardse gangen bereikte. Zo, dat waren ze dus, ik was er nog nooit geweest, ik had er alleen maar over horen fluisteren.

Ik liep de eindeloze gangen door tot ik in een grote ruimte kwam, waar vele kisten waren opgestapeld. Er stond op de kisten dat ze buskruit bevatten. Ik opende een van de kisten en overtuigde mezelf dat er buskruit in zat. Ik besepte dat ik me in een opslagplaats bevond. Dat moest ik mijn meerderen vertellen.

‘Wat doet u daar,’ klonk het achter me.

Ik schrok. Ik dacht dat ik alleen was, ik had niet gehoord dat men mij volgde.

‘Ik ben verdwaald,’ zei ik.

‘Hoezo verdwaald.’

‘Nou,’ verduidelijkte ik, ‘op een van m’n dagelijkse wandelingen kwam ik bij de oude steengroeve en daar stuitte ik per ongeluk op een plek die toegang gaf tot de onderaardse gangen, dat is alles.’

‘Ik geloof niet dat het toeval u geholpen heeft, u was op zoek, zegt u het maar eerlijk,’ stelde mijn achtervolger vast.

‘Nee,’ hield ik vol, ‘het was toeval, ik ben verdwaald.’

‘Hoe het ook zij, u heeft onze opslagplaats gezien en voordat u het verder vertelt, moet ik u helaas doodschieten.’

Hij haalde een pistool tevoorschijn en schoot mij door de borst. Ik was op slag dood.

HARDLEERS

‘Ik heb een verrassing voor u.’
‘O, wat fijn.’
‘Dat is zeker fijn.’
‘En wat voor een verrassing is dat als ik vragen mag?’
‘Dat mag u niet vragen.’
‘Waarom niet?’
‘Dan is het geen verrassing meer.’
‘Nee, da’s waar.’
‘Begrijpt u?’
‘Maar wanneer krijg ik die verrassing dan?’
‘Nooit.’
‘Nooit?’
‘Nee, nooit.’
‘Waarom nooit.’
‘Omdat, en dat heb ik al eerder gezegd, het dan geen verrassing meer is.’
‘O, op die manier.’
‘U bent hardleers, wist u dat.’
‘Ja, dat wist ik.’